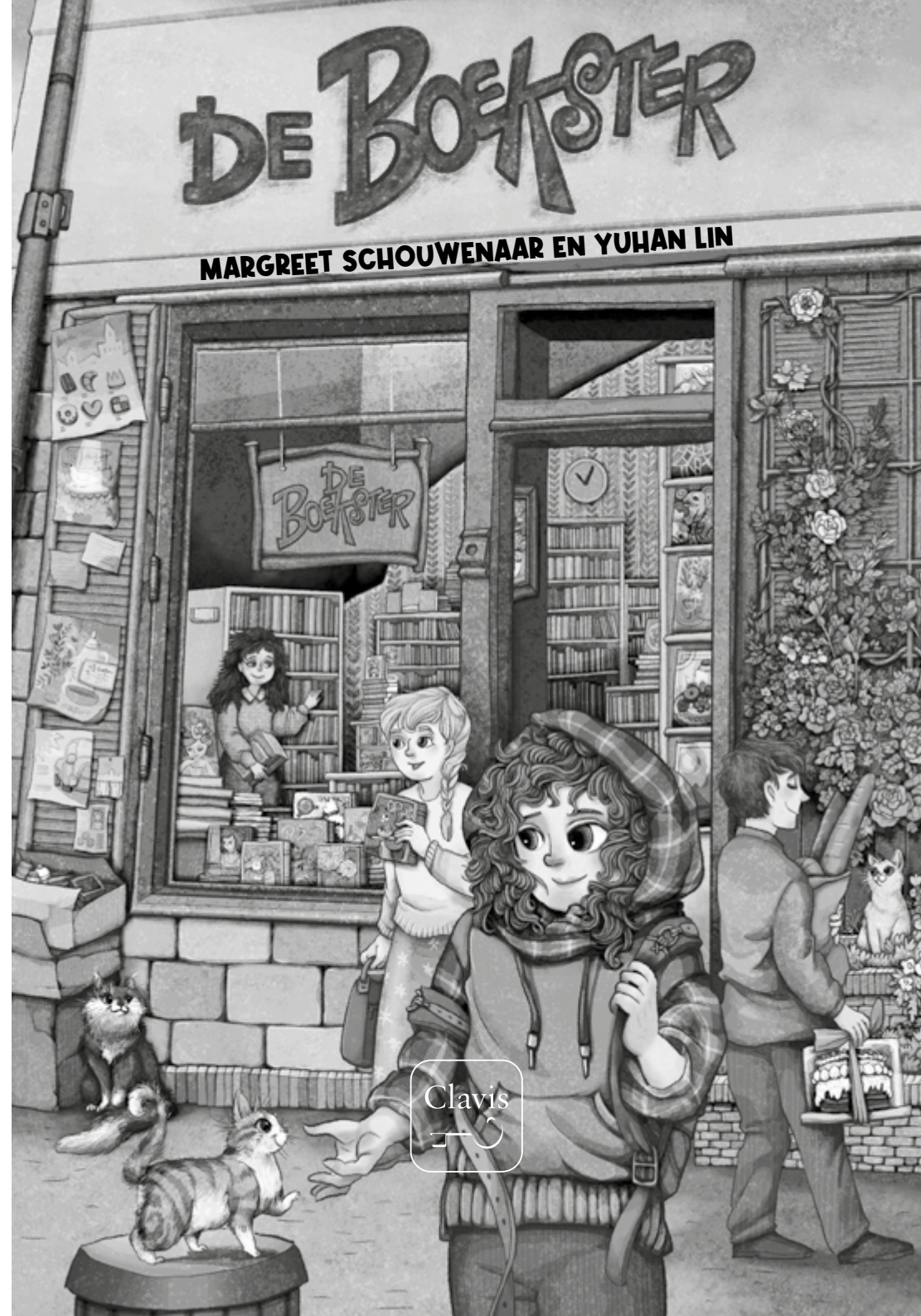

*‘Zelfs het meest ongeloofwaardige verhaal,
een verhaal waarin wonderen gebeuren,
wordt geloofwaardig als de schrijver maar schrijven kan.’*

Margreet Schouenaar
De Boekster
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Yuhan Lin
Trefw.: poezen, boeken, vriendschap, zorgzaamheid
NUR 282
ISBN 978 90 4400 9
D/2023/4124/211
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.margreetschouenaar.nl

De Boekster

Ander werk van Margreet Schouwenaar en Yuhan Lin bij Clavis

Gouden blaadjes en bomen met kronen
(boek 2 in de serie 'Kijk daar, Emma')

Andere boeken van Margreet Schouwenaar bij Clavis

Niet nog een verhaal (9+)
Grashemelgroentje (8+)
Vinken tellen en zomaartranen (8+)
Troostevriend (8+)
Niesje, mis je (8+)
Niesje nooit meer (8+)
Juffrouw Knuppel (8+)
Maatje en Wei (8+)
Denk dag doen (gedichten, 9+)

Klappende rozen en bloemen vol boter
(boek 1 in de serie 'Kijk daar, Emma')

Het begon met NEE (boek 1 in de serie 'Borre en zijn vriendjes')

Altijd maandag (boek 2 in de serie 'Borre en zijn vriendjes')

Net als Uil (boek 3 in de serie 'Borre en zijn vriendjes')

Hiephiephoerastaart (5+)

De lach hield zijn adem in (prentenboek)

Mijn moeder heeft een boekwinkel. Denk nu niet aan uitnodigende, fonkelnieuwe kaften. En ook niet aan een ruim ingerichte winkel met precies het goede licht. En zeker niet aan klanten die gretig langs keurig gerangschikte boeken lopen. En al helemaal niet aan spullen die extra verdiensten opleveren omdat ze vlak naast de kassa zijn uitgesteld: glimmende pennen, kleurrijke etuis, *bullet journals* of brillen. Mijn moeder verkoopt ze niet.

De winkel van mijn moeder is volgestouwd met oude boeken, tweedehands boeken, met verkleurde omslagen en omgekrulde hoeken. Boeken die muf ruiken. Boeken die bijna niemand koopt.

Tot overmaat van ramp heeft mijn moeder boven de etalageruit in ouderwetse bruine letters *De Boekster* laten plakken. Ik schaam me. Daarom ren ik vaak met een capuchon ver over mijn hoofd getrokken naar buiten of naar binnen. Echt, ik ben sneller dan de wind in de herfst.

'Dag mam.'

Mijn moeder zit op een hoge kruk. Ze kijkt niet op. Ze leest. Er is niemand in de winkel.

'Ha Minoes.'

Mijn moeder heeft me vernoemd naar een personage van een of andere schrijfster, Annie M.G. Schmidt. Ze heeft voor haar zelfs een aparte plank in de winkel ingericht. Ik moet zeggen dat het

goed verkopende boeken zijn, maar dat betekent niet dat ik blij ben met mijn naam. Het is tenslotte een poezennaam.

‘Je boft dat ik je geen Jakkepoes of Jorrie heb genoemd,’ lacht mijn moeder als ik klaag over mijn naam. Jakkepoes was blijkbaar een miauwend nieuwsblad. Ze wist alles. Dat kwam, volgens mijn moeder, omdat ze een zwerfkat was. Ik heb het boek nooit gelezen.

‘Wil je een kopje thee?’ Ze kijkt nog altijd niet op.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb haast. Ik heb morgen mijn boekenbeurt.’

Mijn moeder klappt haar boek dicht en laat zich van de kruk glijden.

‘Wat leuk! Ik heb wel een idee.’

Voor ze zich uit kan putten in suggesties, schud ik heftig mijn hoofd.

‘Dat hoeft niet!’

Maar ze loopt al een van die donkere gangpaden in waar de boeken tot aan het plafond in wanordelijke stapels liggen. Mijn moeder weet in die janboel evengoed precies de weg. Ze klimt op een trappetje en laat haar vinger langs de naar vieze sokken ruikende boeken glijden.

‘Ik wil je dit boek laten zien,’ lacht ze.

Ik stel haar niet teleur. Ik pak het boek aan. Het is een dik boek en tegelijkertijd wonderlijk licht. Alsof het elk moment uit mijn handen kan vliegen. Het ruikt zelfs niet bedompt. De kaft is stevig en donkerblauw. Er staat geen naam op en geen afbeelding. Ik sla het open. *Voor jou*, lees ik.

Ik klap het boek dicht.

‘Wil dat boek bij jou ook niet open?’ vraagt mijn moeder.

‘Wat?’

‘Ik kreeg het niet open. Elke keer als ik dacht dat ik de omslag een klein beetje had opengeslagen, sloeg hij weer dicht.’

Mijn moeder is niet van deze wereld. Er zitten te veel boeken in haar hoofd. Detectives, biografieën, romans, sprookjes ...

‘Ik kreeg het open,’ zeg ik kortaf.

De winkelbel rinkelt. Mijn moeder haalt verontschuldigend haar schouders op. Klanten gaan altijd voor. ‘Ik had je nog meer willen laten zien,’ zegt ze. Maar ik zie iets in haar ogen sprankelen. Ze houdt ervan klanten te adviseren. Ze begeleidt ze van beduimelde omslagen naar groezelige pagina’s, raadt ze van alles aan en helpt ze net zo lang tot de klant ten einde raad meer koopt dan hij van plan was. Zo krijgen wij brood op de plank. En niet veel meer dan dat.

‘Ik was toch van plan om naar boven te gaan,’ mompelt ik. Maar ze is al weg.

Ik kijk even naar de man die in de winkel staat. Lijzig, muf en kleurloos. Ik heb met hem te doen. De stakker weet niet wat hem te wachten staat.

Ik prop het boek in mijn tas en loop naar boven.

Mijn moeder en ik wonen met ettelijke onuitgepakte dozen boeken en een poesje boven de winkel. De keukenvloer ligt onder het kattengrit, de vensterbanken onder het stof en verdord blad van treurige planten, en mijn kamer ruikt bedompt. Ik ben eraan gewend.

‘Ik zal de dozen uitruimen,’ zegt mijn moeder dikwijls.

‘Wanneer?’ vraag ik dan.

‘Als ik tijd heb,’ antwoordt ze prompt.

Maar er is altijd te weinig tijd. Er is nog geen doos uitgepakt of er komt alweer een nieuwe bij. Ik schuif de dozen met boeken in een hoek van de hal en zet de ramen open om die lucht van koffievlekken en mottige vingerafdrukken kwijt te raken. Mijn moeder merkt het niet eens. Ze zit met haar neus in de boeken of doet de boekhouding.

Ik vul een glas met kraanwater en loop naar mijn kamer. Een boekenbeurt is erg, misschien wel het ergste van een heel schooljaar. Die starende blikken van ongeïnteresseerde kinderen, die schuifelende voeten, dat nauwelijks hoorbare geroezemoes en dan dat bemoedigende knikje van de juf. Om door de grond te zakken! Maar het ergste van alles is wel dat mijn stem een eigen leven gaat leiden. Van schor naar uitschieten, van rauw naar stamelen.

Zus springt luid miauwend op mijn schoot. Ze duwt haar miezerige kopje tegen me aan. Ik krauw achter haar spitse, wat gerafelde oortje. Ze kirt nog schriller.

‘Ik weet het, Zus,’ sus ik. Mijn moeder vond haar bij de bushalte en nam haar mee. Ze was nauwelijks groter dan een vuist. Veel vet heeft ze niet op haar botjes gekregen, maar ze is goed gezelschap.

Ik sla het boek open. De eerste pagina is leeg, ik blader even heen en weer.

Het *Voor jou* staat nergens meer. Ik spreid de omslag en hou het boek omhoog. De bladzijden fladderen, als de vleugels van een kuiken dat leert vliegen, onbeholpen in de lucht. Ik schud het boek heen en weer. Er valt geen briefje uit.

‘Dit is een vreemd boek, Zus,’ mompel ik terwijl ik door het

boek blader. ‘Er staat geen letter in en de letters die erin stonden, zijn verdwenen.’ Zus beaamt het luid miauwend. Even ben ik opgelucht. Geen boek. Geen boekenbeurt.

De wereld is vol boeken, zeker als je boven een boekwinkel woont. Niemand gelooft zo’n excuus: er stond geen letter in het boek, juf! Ik zal aan die boekenbeurt moeten geloven.

Ik open het boek opnieuw. Voorzichtig ditmaal, alsof de woorden eruit kunnen vliegen. En dan zie ik het weer. *Voor jou*. Het staat er echt. Ik glij met mijn vinger over de letters. De woorden blijven staan.

Ik sla behoedzaam de bladzijde om. Eerst zie ik geen woord, maar dan lichten er langzaam letters op. Als sterretjes in het nieuwe jaar. *Jij ... jij ... jij ...*

Ik begrijp er niets van. Wat betekent dat in hemelsnaam: *Jij ... jij ...* en nogmaals *jij*? Wie zijn dat? En wat is dit eigenlijk voor boek?

Ik woon alleen met mijn moeder. Mijn moeder is, zoals ze het zelf noemt, een bom. Een bewust ongehuwde moeder. Mijn moeder is allesbehalve een bom, ze is juist de meest zachtvaardige persoon die ik ken. We wonen met ons tweeën, en met Zus. Dus misschien toch driemaal *jij*.

Zus legt haar kop op de bladzijde. Ik laat mijn vinger over de letters glijden, die nog steeds zachtjes sparkelen, en tik dan op haar neusje. Dat had ik niet moeten doen, want hoewel er geen lichtflitsen door de kamer schieten en er geen abracadabra klinkt, zie ik Zus voor mijn ogen veranderen in mijn evenbeeld. Dan pas merk ik dat mijn pootjes donzig zijn en dat er een staart langs mijn lijf krult. Ik sla van schrik mijn nagels uit. Zus springt op.

‘Wat doe je nu!’ roept ze.

Ik heb werkelijk geen idee. Maar als ik dat wil zeggen, klinkt er alleen een klaaglijk geluid: ‘Brrh.’